

תת"ע 11244/10-17 - מדינת ישראל נגד עופר ברנס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 11244-10-17 מדינת ישראל נ' עופר ברנס
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדד

המאשימה

נגד

עופר ברנס

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.5.17, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 15.1.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר רון לוי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.5.17, בסמוך לשעה 01:35, נהג הנאשם ברכב בכביש 5, מכיוון מערב לכיוון מזרח, בצומת עם רחוב משה סנה, במהלך עמידה בהמתנה לאור ירוק ברמזור, נצפה על ידי עד התביעה, שעמד מימינו, כאשר הוא אוחז טלפון נייד, בצבע כהה, בידו הימנית וזה מאיר לעבר פניו. לאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק, החלו השניים בנסיעה, כאשר הנאשם ממשיך להתעסק בטלפון הנייד ואינו מסתכל לעבר הכביש.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "1. חיברתי את האוזנייה. 2. נפל לי הטלפון. 3. אתה שקרן. 4. לא השתמשתי בטלפון. 5. לא דיברתי בטלפון".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור ובמהלך העמידה בצומת, חיבר את האוזנייה לטלפון הנייד וכאשר החל בנסיעה,

שם את הטלפון על המגנט. לטענתו, העד התכוון לרשום לו דו"ח אזהרה, כיוון שראה שלא דיבר בטלפון, אלא רק החזיק אותו ורק לאחר שבדק וגילה כי לא ניתן לרשום דו"ח אזהרה בעבירה זו, רשם לו את הדו"ח.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי עמד עם נידת משטרה מימין לרכב הנאשם, הבחין בו במתעסק עם הטלפון הנייד במהלך העמידה בצומת, תיאר את צבע הטלפון הנייד, אופן האחיזה בו והעובדה כי האיר על פני הנאשם. העד תיאר גם את אופן התנהגות הנאשם, לאחר שהחלו בנסיעה וציין כי הנאשם לא נתן דעתו לנעשה בכביש, אלא לטלפון הנייד.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם, למרות הסברים חוזרים ונשנים של בית המשפט, לא חקר את העד לגופה של עבירה.
3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".
4. תימוכין לגרסת העד, ניתן למצוא גם בגרסת הנאשם עצמו, שהודה כי אחז את הטלפון הנייד בידו, לכל הפחות במהלך העמידה ברמזור ובתחילת הנסיעה ודי בכך, כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ח, 15 פברואר 2018, במעמד ב"כ המאשימה.